

Og hvad er det så for nogle udfordringer, EU står over for? Ja, det er jo at få EU's politik og beslutningsprocesser indrettet på en sådan måde, at EU kan træffe beslutninger, der kan medvirke til, at EU kan spille en konstruktiv rolle, f.eks. på Balkan. Jeg synes, det er særgeligt at se, hvordan EU har fungeret i de sidste 3-4 år. Det er nødvendigt, at EU bliver mere konstruktiv og spiller en mere aktiv rolle i Europa, når der er uro og ufred.

Der er også sket store forandringer i Øst- og Centraleuropa, og det er jo glædeligt at se, at man dér i de sidste 4 år faktisk har bevæget sig godt i retning af demokrati. Man har nu valg, man fungerer, og man er også begyndt at få økonomien til at fungere på baggrund af de markedsøkonomiske principper. Og derfor ville det jo være en katastrofe, hvis vores regeringskonference i 1996 endte med et resultat, der ikke ville gøre det muligt for os at optage de øst- og centraleuropæiske lande samt de baltiske lande.

Vi diskuterer i øjeblikket i EU de store problemer, der er i hele Middelhavsregionen. Vi kan godt lade som om de ikke eksisterer her i Danmark, men de er jo en realitet i den europæiske hverdag, og dér er vi også nødt til at sikre os, at regeringskonferencen fører til et resultat, som gør, at EU har en handlekraftig politik, der kan virke afbalancerende i Middelhavsregionen.

Alt sammen har jo det formål for øje at prøve at sprede den økonomiske fremgang, som vi har fået i Vesteuropa på baggrund af det europæiske samarbejde. Det har som baggrund at prøve at give det enkelte menneske i Østeuropa og i Middelhavsregionen de samme muligheder og de samme rettigheder, som vi har fået i Vesteuropa, og som ikke er en selvfølge. Og det har endelig et meget egoistisk formål: at prøve at undgå flygtningestrømme eller immigrationsstrømme i Europa igen.

Det er det overordnede. Det er det, regeringskonferencen drejer sig om. Og det er dér, vi skal give vores regering en mulighed for at påvirke EU's beslutningsproces på en positiv måde, så vi kan få et ordentligt slutresultat.

Og når jeg kigger rundt i EU-landene i dag, er jeg dybt bekymret. Jeg er dybt bekymret for den form for nationalisme, jeg ser træde frem, og de argumenter, jeg ser komme frem i den europæiske debat, hvor man efterhånden er ved at hive sig ned på samme niveau, som vi desværre er på i den danske debat.

Når vi kigger på situationen i Storbritannien, som jo er et stort europæisk land, og som vi har

brug for i det europæiske samarbejde, er det faktisk fortvivlende at se, hvordan man dér forholder sig til disse udfordringer.

Når vi ser på situationen i Frankrig i øjeblikket, hvor man er ved at få orden i sin egen økonomi – som det jo er rimeligt at en regering gør – er det jo som om argumentet med det samme skal føres over til noget, der er negativt for EU: at det er ØMU'ens skyld.

Og når vi ser på situationen i Tyskland og ser, hvordan SPD forsøger at skabe usikkerhed om implementeringen af den fælles mønt, er der alvorlige signaler, som vi i hvert fald bør lytte til, og som vi bør interessere os for, og som burde få os danskere til at sige: Det kan ikke være i vores interesse, at tre store europæiske lande måske mister gnisten og ikke har lyst til at fortsætte det 40-årige samarbejde mellem de europæiske lande.

Derfor er kravet til os meget enkelt: at være konstruktive, og derfor gik vi konstruktivt ind i forhandlingerne med regeringen med det formål for øje at Danmark skal spille en positiv og aktiv rolle på regeringskonferencen.

For jeg skal ikke lægge skjul på, at Det Konservative Folkepartis mål er at skabe et forenet Europa – ikke Europas Forenede Stater, som nogle taler om, men et Europa, hvor alle de europæiske lande, som bygger på demokrati, kan samarbejde og har nogle spilleregler at samarbejde efter. Og dér er det nødvendigt, at vi får tilpasset de traktater, som vi har i dag.

Men ét er spillereglerne og traktaterne; noget andet er jo, at der også er andre forudsætninger for, at vi kan nå det mål, og de er bl.a., at ØMU'en bliver realiseret. Jeg er af den overbevisning, at hvis de mennesker, som har det ønske, at ØMU'en ikke skal realiseres i 1999, får deres ønske opfyldt, vil det samtidig betyde, at udvidelsen er udelukket. Jeg tror ikke på, at de store europæiske lande vil være parate til at gå videre med udvidelsen, hvis man ikke har sikret sig det økonomiske samarbejde inden for ØMU'ens rammer.

Og det samme er tilfældet, når vi kigger på landbrugspolitikken: Vi får ikke en udvidelse på plads, medmindre vi også får en reform af landbrugspolitikken. Vi får heller ikke en udvidelse på plads, medmindre vi får en aftale med de sydeuropæiske lande, der nyder godt af strukturfondene, om, at sådan kan det ikke være i al fremtid. Og vi får heller ikke en aftale på plads, hvis vi ikke finder en ordning med hensyn til finansieringerne af EU's udgifter.